

**R E P U B L I K A
S L O V E N I J A
U P R A V N O
S O D I Š Č E**

sodba U 2562/2008

Sodišče: Upravno sodišče

Oddelek: Upravni oddelek

ECLI: ECLI:SI:UPRS:2010:U.2562.2008

Evidenčna številka: UL0003542

Datum odločbe: 13.07.2010

Senat, sodnik posameznik:

Področje: DAVKI

Institut: davek na dodano vrednost (DDV) - vstopni DDV - odbitek vstopnega DDV - davek od dohodkov pravnih oseb

Zveza: ZDDV člen 40, 40/2, 40/2-1. ZDDV-1 člen 63, 63/1, 63/1-a

Jedro

Tožnik v postopku ni izkazal, da sta izdajatelja računov dejansko opravila storitve, ki sta jih zaračunala z računi, na podlagi katerih tožnik uveljavlja pravico do odbitka. Računi, s katerimi je tožnik dokazoval pravico do odbitka, so fiktivni, ker sta jih izdala t.i. neplačujoča gospodarska subjekta.

Izrek

1.Tožba se zavrne.

2.Zahtevek tožeče stranke za povrnitev stroškov postopka se zavrne.

Obrazložitev

Z izpodbijano odločbo je bil tožniku dodatno odmerjen davek na dodano vrednost (DDV) za obdobja januar, marec, maj, junij, september in november 2006 v višini 39.211,68 EUR in za obdobje januar 2007 v višini 4.399,37 EUR, v skupnem znesku 43.611,05 EUR, z zamudnimi obrestmi. Pri tožeči stranki je bil opravljen inšpekcijski nadzor davka na dodano vrednost za obdobje od 1. 1. 2006 do 31. 5. 2007 in davka od dohodkov pravnih oseb za leto 2006. Tožnik je po prejetju zapisnika nanj vložil pripombe, ki so bile delno upoštevane, v delu, ki se nanaša na davek od dohodkov iz dejavnosti pravnih oseb za leto 2006. Podlaga za dodatno odmero plačila DDV so ugotovitve inšpekcijskega nadzora, v katerem je bilo ugotovljeno, da sta pravni osebi A. d.o.o. in B. d.o.o., tako imenovana "missing traderja", ki sta tožeči stranki izdajala račune za opravljene

storitve, kot so čiščenje, barvanje in montaža opreme, podiranje jeklene konstrukcije, montaža jeklene konstrukcije, montaža cevnih instalacij, montaža pohodne pločevine, izvedba finalnih tlakov, izvedba platoja za skladiščenje in izvedba tlakarskih del. Vsa dela naj bi bila opravljena na projektu "Kalanderska linija", kjer je investitor pravna oseba C. d.o.o., na lokaciji znotraj same tovarne. Dejavnost tožeče stranke je gradbeni inženiring. Pridobljene posle v gradbeništvu izvede na področju inženiringa z lastnimi delavci, samo izvedbo projekta pa izvede s pomočjo podizvajalcev. Tožnik v večini projektov nastopa kot glavni izvajalec in do naročnika prevzame vso odgovornost. Glede na naravo dela – projekta, tožnik prevzame naročilo na podlagi pogodbe ali naročilnice, z enakimi obveznostmi sklene pogodbo ali da naročilnico naprej podizvajalcem. V postopku je bilo ugotovljeno, da je šlo za račune za opravljene storitve, ki jih je bilo treba fizično opraviti, vendar pa pravni osebi A. d.o.o. in B. d.o.o. nista imeli zaposlenih delavcev. Pravna oseba A. d.o.o. je na svojih dnevnikih izvajanja del navajala imena in priimke fizičnih oseb, ki jih je davčni organ preveril. Ugotovljeno je bilo, da so delavci navedeni na dnevnikih izvajanja del, zaposleni pri drugih podizvajalcih, ki so opravljali dela za zavezance za davek na projektu "Kalanderska linija" ali pa so zaposleni pri naročniku – investitorju del v C. d.o.o. Tudi dnevniki izvajanja del, ki so računalniško oblikovani in so narejeni za več dni skupaj (2 do 7 dni), kažejo na to, da jih delavci niso vodili dnevno na licu mesta, saj takšen izpis dnevnikov skoraj ni mogoč, ker bi bila potrebna precejšnja računalniška podpora. Obe pravni osebi sta bili pozvani, da predložita dokumentacijo, ki bi dokazovala dejansko izvedbo zaračunanih del. Vendar pa je davčni organ prišel do zaključka, da družbi A. d.o.o. in B. d.o.o. nista opravljali storitve kot poslujoči družbi v skladu s 1. odstavkom 1. člena Zakona o gospodarskih družbah, ki na trgu samostojno opravlja dejavnost kot svojo izključno dejavnost, in prav tako nista opravljali dejavnosti po 13. členu Zakona o davku na dodano vrednost (Uradni list RS, št. 25/05 in 108/05, v nadaljevanju ZDDV), ki pravi, da je zavezanec za davek vsaka oseba, ki kjerkoli neodvisno (samostojno) opravlja katerokoli dejavnost. Storitve, navedene na prejetih računih, ki sta jih izdali ti dve pravni osebi, so bile zavezancu za davek nedvomno opravljene, vendar pa na prejetih računih ni bil naveden dejanski izvajalec, kar pomeni, da so bili posli prikriti, ker je posle opravil nekdo drug. Po določbi 5. točke 7. člena Zakona o davčnem postopku (Uradni list RS, št. 21/06, v nadaljevanju ZDavP-1), ki ima kontinuiteto v 3. in 4. odstavku 74. člena Zakona o davčnem postopku (Uradni list RS, št. 117/06, v nadaljevanju ZDavP-2), je določeno, da navidezni pravni posli ne vplivajo na obdavčenje. Če navidezni pravni posel prikriva drug pravni posel, je za obdavčenje merodajen prikrit pravni posel. V nadaljevanju se prvostopni davčni organ sklicuje še na 1. točko 3. člena, 4. člen, 19. člen, 19.a člen, 21. člen, 33. člen, 38. člen, 39. člen, 40. člen, 56. in 57. člen ZDDV. Sklicuje se tudi na predpise in sodno prakso Evropske unije. Sklepno pojasni, da je tožnik vedel ali bi moral vedeti, da sodeluje pri transakciji, ki je del goljufije in utaje DDV, saj ni ravnal z ustrezno skrbnostjo dobrega gospodarja, saj bi sam način izvajanja del moral nadzorovati po nadzorstveni pravici in dolžnosti. Posle je glede na predloženo dokumentacijo oddal podizvajalcu brez ustrezne preveritve sposobnosti t.i. izvajalca, ali je sploh zmožen izpeljati dela ali morda naknadnega ogleda opreme, ki naj bi se nahajala na gradbišču (transportna sredstva...). V razgovoru je tožnik davčnemu organu večkrat zatrdil, da je izvajalca za takšna dela izredno težko najti, ugotovljeno pa je bilo, da naj bi se, sicer po ustnem povpraševanju na gradbišču, direktorja teh dveh pravnih oseb kar sama pojavila na gradbišču in se ponudila, da dela lahko opravita, vendar tožnik še vedno naj ne bi dvomil o poštenosti posla. Tudi vsa korespondenca je potekala neposredno na gradbišču, le račune, ki sta jih izdajali navedeni pravni osebi, so dobivali po pošti. Tožnik navedenima pravnima osebama po pošti ni pošiljal nobene dokumentacije.

Pritožbeni organ – Ministrstvo za finance je pritožbo tožnika zavrnilo kot neutemeljeno. Strinja se, da tožniku po obravnavanih računih, ki jih je prejel od podizvajalcev A. d.o.o. in B. d.o.o., ni mogoče priznati pravice do vstopnega DDV. Tožnik celo sam (že v pripombah na zapisnik) navaja, da se celotni predmetni objekt ni izvajal skladno z D. običajnim poslovanjem oziroma sistemom izvajanja del, čeprav ob tem pove, da to ni bilo tako niti po krivdi niti po volji C., ampak je tako k projektu pristopil naročnik, vse aktivnosti so se

dogajale sproti, skladno s potekom in potrebami projekta v izvedbi. Pritožbeni organ pojasni, da se uveljavljanje posameznih dogodkov v poslovnih knjigah in v davčnih obračunih utemeljuje z verodostojnimi knjigovodskimi listinami in odsotnosti teh ni mogoče nadomestiti z izjavami npr. prič ali drugih strank v postopku. Poslovno rabo stvari je treba v davčnih postopkih dokazati s pisnimi listinami v papirni obliki ali v obliki elektronskih zapisov (s knjigovodskimi listinami), ki morajo izkazovati poslovne dogodke verodostojno in pošteno (SRS 21.1). Po 1. točki 7. odstavka 40. člena ZDDV mora davčni zavezanec imeti račun za uveljavljanje svoje pravice do odbitka vstopnega DDV. Vsebino računa določa 1. odstavek 34. člena ZDDV. Enako določa tudi t.i. 6. Direktiva. Pritožbeni organ še dodaja, da za uveljavljanje vstopnega DDV ni dovolj le to, da je listina formalno pravilno sestavljena. Pri vsakem poslu, še posebej pa pri nekoliko zahtevnejših (kot so posli v konkretnem primeru nedvomno bili), nastaja vrsta listin (med drugim t.i. poslovna korespondenca), s katerimi je najenostavneje dokazati potek dogodkov, utemeljiti določena ravnanja in resničnost nastanka poslovnega dogodka. V obravnavanem primeru predložene in opisane listine niti po formalni poti, še manj pa po vsebinski, niso take, da bi bilo na njihovi podlagi moč jasno in brez dvoma ugotoviti, da sta konkretne posle opravila prav podizvajalca, ki sta na spornih listinah navedena kot izdajatelj listin in izvajalca del oziroma dobavitelja. Že prvostopni organ je pravilno ugotovil, da v sklopu pripomb predloženo izvedensko mnenje ne dokazuje, da sta konkretna sporna dela, ki sta jih zaračunala podizvajalca A. d.o.o. in B. d.o.o., opravila ta podizvajalca. To izvedensko mnenje tudi ne dokazuje, da tožnik ni vedel ali ni mogel vedeti, da sodeluje v poslih, ki bi utegnili pomeniti davčno utajo. Prvostopni organ je v postopku nadzora ugotovil, da je tožnik zgoraj navedenima podizvajalcema praviloma plačal takoj oziroma v nekaj dneh po prejemu računa in ne v roku 30 dni, kakor je bilo dogovorjeno, kar naj bi za tožečo stranko predstavljalo konkurenčno prednost. Pritožbeni organ ugotavlja, da je plačilo pred dogovorjenim rokom res lahko konkurenčna prednost oz. prispeva k boljši bonitetni poziciji tožnika, vendar pa je v poslovnem svetu plačilo pred dospelostjo obveznosti v plačilo običajno povezano z dosego neke koristi za dolžnika (npr. popust). V obravnavanem primeru ni razvidno, da bi tožnik (kot dolžnik) dosegel kakršnokoli korist zaradi plačila pred dogovorjenim rokom. Dodatno je bilo še ugotovljeno, da je tožnik praviloma svoje obveznosti plačeval v 30-dneh po potrditvi računa, v primeru izvajalcev A. d.o.o. in B. d.o.o. pa je bilo plačilo izvedeno takoj ali le v nekaj dneh po prejemu računa, kar je razvidno iz prvostopne odločbe na strani 7 in 9. Iz prvostopne odločbe je nadalje razvidno, da so bile osebe, ki so opravljale dela na projektu v C. d.o.o., evidentirane tudi s strani varnostnih delavcev, ki opravljajo varovanje te pravne osebe. Iz teh evidenc pa ni razvidno, da bi se na tem območju pojavila izvajalca A. d.o.o. ali B. d.o.o., medtem ko je iz izpisa, ki se nahaja v upravnem spisu razvidno, da so bili beleženi prihodi drugih podizvajalcev. Navedeno dodatno potrjuje dvom prvostopnega organa v to, da bi dela na obravnavanem projektu v C. d.o.o. res opravila podizvajalca, pravni osebi, ki sta sicer izdajali sporne račune. V obravnavanih primerih so bile listine (računi in priloge), na podlagi katerih je tožnik uveljavljal vstopni DDV, skrajno pomanjkljivo (tudi nejasno) sestavljene. Tožnik je ravnal bistveno drugače (z manj skrbnosti), kot je utemeljeno pričakovati od povprečnega udeleženca v poslovnem razmerju, saj je v poslovnem svetu povsem običajno, da se dogovorijo (za davčne potrebe v pisni obliki) pogoji, način, roki in drugo, izvedbe danih poslov in na tak način se spremlja tudi sama izvedba poslov. Da so konkretno obravnavana ravnanja odstopala od siceršnje prakse, pa je navedel tudi tožnik v pripombah.

Pritožbeni organ še pojasni, da je bilo tožeči stranki ugodeno v delu davka od dohodkov pravnih oseb za leto 2006, pri čemer je prvostopni organ očitno ravnal v korist tožeče stranke, ne da bi navedel pravno podlago za svojo odločitev. Ker v konkretno izpodbijani odločbi prvostopni organ o davku od dohodkov pravne osebe za leto 2006 ni odločil (izreka v tem smislu ni), pritožbeni organ v to ne more posegati.

Po mnenju pritožbenega organa so neutemeljene pritožbene navedbe, da naj bi bil predmetni projekt že predmet davčnega inšpekcijskega nadzora in v katerem je bilo že odločeno o davku od dohodkov pravnih

oseb za leto 2005. Davčni nadzor (inšpekcijski pregled) se sme v zvezi z danim projektom vršiti večkrat, le o isti stvari (npr. istovrstnem davku za isto davčno obdobje) se ne sme odločiti večkrat. V konkretnem primeru ni razvidno, da bi prvostopni organ že kdaj pred izdajo te izpodbijane odločbe odločil o DDV za sporna davčna obdobja.

Glede pristojnosti nacionalnega sodišča, ki naj bi bilo po mnenju tožeče stranke izključno pristojno za odvzem pravice do odbitka vstopnega DDV, pritožbeni organ pove, da se s takšnim stališčem ne strinja. Sodišče Evropske skupnosti presoja odločitve sodišč. V skladu s pozitivno zakonodajo, ki velja in se uporablja v Sloveniji (in je usklajena tudi s pravnim redom Evropske unije), je davčni postopek praviloma urejen s specialnim predpisom ter vsakokratnim veljavnim Zakonom o davčnem postopku. Subsidiarno se uporablja Zakon o splošnem upravnem postopku. Kdaj in pod kakšnimi pogoji se sme npr. odmeriti davek, odreči zavezancu kakšna davčna pravica ali ugodnost, je natančno določeno s pozitivno zakonodajo, ki ureja področje davkov in to tako z materialnega kot postopkovnega vidika. Iz vseh navedenih zakonov je jasno razvidno, da je davčni organ pristojen tudi za nadzor nad pravilnostjo in pravočasnostjo obračunavanja in plačevanja davkov (tudi DDV), kar pa seveda obsega tudi pravico davčnega organa, da zavezancu (ob ustrezni utemeljitvi), odreče pravico do npr. uveljavljanja vstopnega DDV in to z odločbo, zoper katero ima zavezanec pravico pritožbe, s katero uveljavlja svoje pravne interese in zavaruje svoje pravice in koristi. Glede prevalitve bremena neplačanega davka na zavezance, kupce blaga in/ali storitev od neplačujočih gospodarskih subjektov oziroma "missing traderjev", pa pritožbeni organ dodaja, da iz navedene zakonske podlage (in tudi navedenih sodb Sodišča Evropskih skupnosti) jasno izhaja, v katerih primerih se breme neplačanega davka sme naložiti takemu kupcu. V obravnavanem je prvostopni organ ravnal v skladu s temi določili, zato ni mogoče pritrlditi pritožbenim navedbam.

Tožnik vlaga tožbo v upravnem sporu zaradi bistvene kršitve določb postopka, zaradi nepopolne in nepravilne ugotovitve dejanskega stanja ter zaradi napačne ugotovitve materialnega prava. Navaja, da glede na odločitev tožene stranke in utemeljitev, da se v celoti zavrne pritožba zoper odločbo prvostopnega organa z dne 6. 3. 2008, je tožeča stranka prisiljena ponoviti pritožbene navedbe. Tako tožba v celoti ponovi pritožbene navedbe ter doda točko III. in IV. V točki III. tožbe tožnik meni, da je kot pravna oseba s strani davčnega organa praktično obtožen sistorilstva pri hudih kaznivih dejanjih in obsojen na plačilo dodatnih davčnih obveznosti, saj je pritožbeni organ zapisal (5. odstavek na 24. strani), da je v konkretnem postopku sporno, ali je tožnik vedel ali moral vedeti, da sodeluje v goljufivih poslih in se mu zato odreka pravica do vstopnega DDV po spornih računih. Povsem nesprejemljivo poleg vsega navedenega je dejstvo, da ni, glede na ugotovitve davčnega organa, v ustreznem postopku nobena konkretna oseba zaposlena pri tožniku, ki bi izvršila ta dejanja. Navedeno lahko zgolj potrdi vse navedbe tožnika, da na njegovi strani ni storjenih nepravilnosti, ki bi lahko imele za posledico izpodbijano odločbo. Tožnik je prikazal potek celotnega posla in tudi sporni del. Davčni organ je na več mestih odločbe zgolj pavšalno in posplošeno ter brez dokazov utemeljeval svojo odločitev. Pritožbeni organ ugotavlja, da knjigovodskim listinam tožnika ni mogoče pokloniti statusa verodostojnih listin, na podlagi katerih bi bilo mogoče priznati pravico do odbitka DDV, kljub temu, da listine sicer ustrezajo formalnim zahtevam ZDDV. Odražale pa naj ne bi resničnega poslovnega dogodka. Tožnik takšno stališče iz vseh navedenih razlogov zavrača kot nepravilno. Stališče davčnega organa bi bilo verodostojno zgolj in samo v primeru, da bi dokazal sodelovanje pri goljufivih poslih in to na konkreten način, kar bi rezultiralo tudi v drugih postopkih, ki bi morali potrditi utemeljenost takšnih očitkov. V točki IV. tožbe navaja, da je tožeča stranka toženi stranki v skladu z izpodbijano odločbo dne 10. 4. 2008 plačala znesek 45.771,96 EUR. Sklepno tožnik sodišču predlaga, da opravi glavno obravnavo in ugotovi tožbi ter odpravi izpodbijano odločbo ter toženi stranki naloži vrnitev denarnih sredstev v višini 45.771,96 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi, ki tečejo od 10. 4. 2008 dalje do plačila v 15 dneh pod izvršbo, ter da toženi stranki naloži plačilo stroškov postopka.

V odgovoru na tožbo tožena stranka v celoti vztraja pri razlogih iz izpodbijane odločbe in sodišču predlaga, da tožbo kot neutemeljeno zavrne.

Tožba ni utemeljena.

V tem upravnem sporu je sporno vprašanje nepriznavanja odbitka vstopnega DDV tožeči stranki za račune, ki sta jih izstavili pravni osebi A. d.o.o. in B. d.o.o. Tudi po presoji sodišča je možno na podlagi listin, ki se nahajajo v upravnih spisih, zaključiti, da sta bili navedeni pravni osebi, t.i. neplačujoča gospodarska subjekta, zato se sodišče v celoti strinja z razlogi izpodbijane odločbe in razlogi, ki izhajajo iz odločbe pritožbenega organa, ter se v izogib ponavljanju nanje sklicuje (2. odstavek 71. člena Zakona o upravnem sporu – Uradni list RS, št. 105/06, v nadaljevanju ZUS-1). Tožnik v tožbi v celoti ponavlja pritožbene navedbe, na katere je že odgovoril pritožbeni organ.

Obveznost za DDV nastane takrat, ko je blago dobavljeno, oziroma takrat, ko je storitev opravljena. Davčni zavezanec pa sme odbiti DDV, ki ga je dolžan plačati ali ga je že plačal pri nabavah blaga oziroma storitev, če je to blago oziroma storitve uporabil oziroma jih bo uporabil za namene svojih obdavčenih transakcij. Odbitni DDV se davčnemu zavezancu prizna za blago ali storitve, ki mu jih je ali mu jih bo dobavil drug davčni zavezanec (1. točka 2. odstavka 40. člena ZDDV in a) točka 1. odstavka 63. člena ZDDV-1). Izpodbijana odločitev davčnega organa temelji prav na ugotovitvi, da tožeča stranka ni izkazala, da bi izdajatelj računov (A. d.o.o. in B. d.o.o.) dejansko opravila storitve, ki sta jih zaračunala z računi, na podlagi katerih tožeča stranka uveljavlja pravico do odbitka. Bistveno v tej zadevi je torej vprašanje, ali je tožeča stranka izkazala, da sta storitve zanjo opravili navedeni pravni osebi. Ugotovitve, na katerih temelji zaključek davčnega organa, da so računi, s katerimi je tožeča stranka dokazovala pravico do odbitka, fiktivni, res izhajajo iz okoliščin, iz katerih je davčni organ utemeljeno sklepal, da sta družbi A. d.o.o. in B. d.o.o., t.i. neplačujoča gospodarska subjekta. Kot že navedeno, iz ravnanja tožeče stranke in okoliščin, ki jih je davčni organ natančno opisal, tudi po presoji sodišča ni izkazano, da bi storitve opravili navedeni družbi. Ti dve družbi ne izkazujeta nobenih dejanskih pogojev, da bi zaračunane storitve tudi opravili. Zato sodišče ne vidi razloga, da ne bi sledilo ugotovitvam davčnega organa.

Po mnenju sodišča tožnik ne more dokazati dobrovernosti pri poslovanju z obema pravnima osebama, saj je davčni organ v inšpekcijskem postopku natančno ugotavljal kako so posli tekli, opravil je tudi kontrole, tako pri obeh neplačujočih gospodarskih subjektih, kot tudi pri naročniku C. d.o.o. Obema neplačujočima gospodarskima subjektoma je skupno to, da nista imela zaposlenih delavcev, da nista imela osnovne opreme in da je šlo za neobičajno poslovanje tožeče stranke z obema pravnima osebama. Tudi po presoji sodišča tožnikovi ugovori glede kontrole projektne vodja tožeče stranke glede števila delavcev in njihove prisotnosti na gradbišču, ne izkazujejo tega, da sta neplačujoča gospodarska subjekta dejansko sama opravila sporne posle. Tudi izgovor tožeče stranke, da ni imela pravne podlage za preverjanje indentitete delavcev na gradbišču, v celoti vsega ugotovljenega, ne pripeljejo do tega, da je tožnik z obema neplačujočima gospodarskima subjektoma posloval v dobri veri. Dela so bila sicer opravljena in izdani računi, ki pa po svoji vsebini glede na to, da jih je izdal neplačujoči gospodarski subjekt, ne predstavljajo verodostojne knjigovodske listine, s tem pa torej tudi ni podlage za uveljavljanje pravice iz 40. člena ZDDV, to je odbitka vstopnega DDV. V postopku, po prepričanju sodišča ni dokazov, da je tožeča stranka ravnala s skrbnostjo dobrega gospodarja in da je pri obravnavanih poslovnih transakcijah ravnala v dobri veri, saj bi morala iz vseh okoliščin, ki jih je sicer ugotovil davčni organ v inšpekcijskem postopku, sklepati, da je poslovanje pravnih oseb A. d.o.o. in B. d.o.o., neobičajno. Definicijo neplačujočega gospodarskega subjekta določa Uredba Komisije (ES) št. 1925/2004 z dne 29. 10. 2004, ki v 1. točki 2. člena določa, da neplačujoči gospodarski subjekt pomeni gospodarski subjekt, registriran kot davčni zavezanec za DDV, ki morebiti z

goljufivim namenom pridobi blago ali storitve ali to simulira brez plačila DDV in dobavlja to blago ali storitve z DDV, vendar ne plača dolgovanega DDV ustreznemu državnemu organu. V skladu z dokaznim bremenom, po katerem mora davčni zavezanec za svoje trditve v davčnem postopku predložiti dokaze (1. odstavek 95. člena ZDavP-1 oz. 1. odstavek 76. člena ZDavP-2), je torej tožeča stranka tista, ki bi morala v postopku dokazati, da v poslovanju z obema neplačujočima gospodarskima subjektoma ni prihajalo do nepravilnosti. Tega pa tožeči stranki tudi po mnenju sodišča ni uspelo dokazati. Vprašanje morebitne kazenske odgovornosti za davčno utajo ni stvar davčno upravnega postopka, ampak vprašanje kazenskih postopkov, zato tožbeni ugovori v tej smeri na odločitev v tem upravnem sporu ne vplivajo. Po presoji sodišča je davčni organ v obravnavanem primeru tudi z upoštevanjem načela sorazmernosti, po tem ko je natančno preveril poslovanje vseh vpletenih gospodarskih subjektov, odločil pravilno, ko tožeči stranki ni priznal odbitka vstopnega DDV, saj za to niso izpolnjeni pogoji iz 40. člena ZDDV.

Po povedanem je izpodbijana odločitev pravilna in na zakonu utemeljena, tožbeni ugovori pa neutemeljeni, zato je sodišče tožbo zavrnilo na podlagi 1. odstavka 63. člena ZUS-1.

Sodišče ni sledilo predlogu tožnika za razpis glavne obravnave, saj so pravno relevantna dejstva, ki so pomembna za odločitev v tem upravnem sporu, nesporna (59. člen ZUS-1).

Odločitev o stroških temelji na 25. členu ZUS-1.

Datum zadnje spremembe: 24.11.2021